

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. U., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), bytem X,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha,

v řízení o žalobě ze dne 26.4.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2022 č.j. CPR-7511-5/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 26.4.2022 soudu doručenou prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 27.4.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2021 č.j. CPR-7511-5/ČJ-2022-930310-V248, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie,

oddělení pobytových agend (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 8.2.2022 č.j. KRPP-19296-14/ČJ-2022-030022, ve věci správního vyhoštění, kdy žalovaný rozhodl tak, že odvolání se zamítá a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**).

2. V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že je toho názoru, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a nejprve napadl závěr žalovaného, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen **EU**). Ačkoliv si je žalobce vědom poslední novely zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), která znevýhodnila postavení tzv. vzdálených rodinných příslušníků, neznamená to, že by se i přesto neměla v tomto smyslu zkoumat nepřiměřenost doby rozhodnutí. Pokud by totiž žalobce byl tzv. blízkým rodinným příslušníkem, bylo by na něj nahlíženo jako na osobu, které by nemělo být vydáno správní vyhoštění, ale pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území. Jako tzv. vzdálený rodinný příslušník ovšem požívá také určitých výhod, což vyplývá nejen z postavení dle zákona o pobytu cizinců, ale primárně ze směrnice 2004/38/ES (dále jen **Směrnice**), podle které jsou i partneři oprávněnými osobami požívat výhod vyplývajících z této směrnice. Mezi tyto výhody patří také při vážném narušení veřejného pořádku, aby takovýto rodinný příslušník mohl být vyhoštěn pouze za zcela výjimečných okolností. V tomto ohledu je tak dle žalobce novelizované ustanovení § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců v rozporu s touto směrnicí.

Dále uvedl, že žalovaný se s jeho vztahem s občankou České republiky (dále jen **ČR**) vypořádal pouze tím způsobem, že žalobce o této přítelkyni v průběhu prvostupňového řízení vůbec nehovořil. V tomto shledal ovšem žalobce nedostatečné vypořádání s odvolací námitkou. Ostatně žalobce v odvolání jasně uvedl důvod, proč o přítelkyni nemluvil, neboť se bál následků vůči její osobě. Toto vysvětlení žalovaný ovšem zcela pominul, přitom žalobce jasně identifikoval osobu přítelkyně, její datum narození, délku jejich vztahu a také, že s přítelkyní pravidelně ze ZZC (tj. *Zařízení pro zajištění cizinců*) volal a dále ho zde i navštívila. Stejně tak bylo uvedeno, že se přítelkyně stará o své dvě nezletilé děti, se kterými jí žalobce také ve výchově pomáhá. Žalobce v tomto směru upozorňuje na obecně platnou zásadu, kdy povinností správních orgánů je rozhodovat s ohledem na skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí. Dále pak s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003 - 56). Pokud navíc žalovaný uvádí, že tento vztah byl založen v době nelegálního pobytu žalobce, jedná se o irelevantní závěr, neboť délka vztahu v průběhu illegality pobytu je pouze jeden z faktorů, které je třeba zkoumat při ukládání správního vyhoštění s ohledem na (ne)přiměřenost. Nelze také opomenout fakt, že žalobce v průběhu prvostupňového řízení neměl jakoukoliv možnost na poskytnutí právní pomoci. Naopak právní poradenství se žalobci dostalo až při zajištění v ZZC, kdy mu již rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno, a proto byl i žalobce poučen, jaké informace jsou pro řízení o správním vyhoštění relevantní. Ostatně o přítelkyni žalobce mluvil i v paralelně vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-22/LE-BA06-K01-2022). Žalovaný se také nikterak nevyjádřil k rodinné vazbě žalobce, který na území ČR má svoji sestřenicí a její rodinu – k tomuto neuvedl ničeho. Dále nesprávně uvedl, že pokud by žalobce uměl česky, z hlediska míry integrace nepotřeboval by v řízení před správním orgánem tlumočnicka. Žalobce ovšem uvádí, že česky skutečně umí a tlumočnick byl ustanoven z procesní opatrnosti. Ostatně přítelkyně žalobce neumí žádný cizí jazyk a po celou dobu jejich

vztahu komunikují právě v jazyce českém. Lze si jen těžko představit vztah trvající déle než jeden rok, kde neexistuje žádný společný jazyk. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.4.2021 č.j. CPR-7511-5/ČJ-2022-930310-V248** bylo projednáno odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8.2.2022 č.j. KRPP-19296-14/ČJ-2022-030022 ve věci správního vyhoštění, kdy žalovaný rozhodl tak, že odvolání se zamítá a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje dle § 90 odst. 5 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.2.2022 bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 3 roky.

Žalovaný uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, přičemž vycházel zejména z jeho rozhodnutí ze dne 8.2.2022 č.j. KRPP-19296-14/ČJ-2022-030022, z odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění podané dne 14.2.2022, banketního odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17.2.2022 a jeho doplnění z téhož dne a dále ze dne 25.2. a 2.3.2022, z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7.2.2022, oznámení o zahájení správního řízení ze 7.2.2022, spisového materiálu vedeného pod č.j. KRPP-19296/ČJ-2022-030022 a lustrace v informačních systémech.

Ze spisového materiálu bylo žalovaným zjištěno, že žalobce přicestoval na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldavska č. AA1525278 splatností od 24.1.2018 do 24.1.2025 a v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 (dále jen **Nařízení**), kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni). V cestovním dokladu je poslední otisk vstupního razítka do schengenského prostoru ze dne 19.7.2020 (maďarský hraniční přechod Battonya), následné výstupní razítko se v cestovním dokladu č. AA1525278 nenachází, v dokladu chybí stránky 11-12 a 31-32. Žalobci uplynula doba oprávněného pobytu v souladu s výše uvedeným Nařízením dnem 16.10.2020 a od 17.10.2020 do 7.2.2022 žalobce pobýval na území neoprávněně. V centrální evidenci úřadu práce byl žalobce veden jako občan Rumunska. Dne 15.2.2022 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7.2.2022 vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR naposledy 19.7.2020 a od té doby pobývá soustavně na území ČR a byl si vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně. Na území přicestoval za účelem zaměstnání, nebyl držitelem pracovního povolení a pracovní činnost vykonával na základě padělaného dokladu Rumunska, který si obstaral na internetu za 200 Eur. Občanem Rumunska není a padělaný doklad již nemá. Dále uvedl, že se před 14 dny rozešel se svojí přítelkyní, se kterou již nechce být. Bývalé přítelkyni ani nesdělil, že je Moldavan, myslela si, že je rumunské národnosti. O tom, že cestovní doklad je prost stránek 11-12 a 31-32 si nebyl vědom. Žalobce nežije ve společně domácnosti s občanem ČR nebo EU, není mu známa žádná překážka k vycestování do domovského státu a prostředky k vycestování má. Na území ČR nebo EU nemá žádné jiné rodinné nebo obdobné vazby. V Moldavsku mu nehrozí žádné nebezpečí a hodlá se tam vrátit.

K námitce žalobce, že se cítí být rodinným příslušníkem občana EU, žalovaný uvedl, že na žalobce nelze aplikovat § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť dle § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se pro účely správního vyhoštění za rodinného příslušníka občana EU

nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně. Za přechodný pobyt na území se dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců mimo jiné považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území. Žalovaný konstatoval, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. Svůj vztah s paní J. P., nar. X, žalobce uplatnil až ve svém odvolání, v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7.2.2022 žalobce uvedl, že nežije s nikým ve společné domácnosti a na území ČR či EU se taková osoba nenachází, a že se v lednu s bývalou přítelkyní rozešel. Tvrzení žalobce v odvolání, že žije s paní P. ve společné domácnosti rozporuje i fakt, že v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7.2.2022 sám žalobce řízení uvedl, že bydlí s dalšími třemi Moldavany v podnikové ubytovně na adrese X. Jejich případný vztah byl založen v době, kdy žalobce na území ČR pobýval neoprávněně, a musel si být vědom, že je proto jejich soužití od počátku nejisté. O pevnosti a vzájemné důvěře ve vztahu dokládá i skutečnost, že žalobce tajil před svoji přítelkyní svoji státní příslušnost a skutečnost, že svoji přítelkyni neuvedl v řízení ve věci správního vyhoštění před správním orgánem I. stupně. Přitom nejde o skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit dříve. Žalovaný k tomuto odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“ Dále žalovaný uvedl, že kroky žalobce, kdy až v odvolání odkazuje na svůj vztah s paní P. a na základě čehož se cítí být rodinným příslušníkem občana EU a dále žádost o mezinárodní ochranu ze dne 15.2.2022, když v protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7.2.2022 uvedl, že mu v domovské zemi žádné nebezpečí nehrozí, svědčí o tom, že se žalobce snaží vycestování do Moldavska záměrně vyhnout. V protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7.2.2022 požadoval žalobce vyrozumění Zastupitelského úřadu Moldavské republiky v ČR, aby po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podal žádost o mezinárodní ochranu.

K námitce žalobce, že mu nelze klást za vinu stav jeho cestovního dokladu odůvodněnou tím, že cestovní doklad nebyl na první pohled poškozený a toto bylo patrné, až při otevření cestovního dokladu, žalovaný uvedl, že je povinností držitele cestovního dokladu, aby tento chránil před poškozením. Poučení o tomto je i uvedeno v cestovních dokladech, moldavské nevyjímaje. Tím, že cestovní doklad byl poškozen a chyběly v něm stránky, se stal neplatným v souladu s § 116 c) a d) zákona o pobytu cizinců, kdy byla porušena celistvost dokladu a byly v něm provedeny změny. Tímto naplnil žalobce důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Žalovaný k námitce žalobce, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené, uvedl, že správní vyhoštění je vždy zásahem do života účastníka řízení už ze své podstaty, že doba, po kterou žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, i když v horní části možné sazby. Žalobce

pobýval na území ČR vědomě neoprávněně 16 měsíců, po celou dobu se ani nepokusil svůj pobytový status aktivně změnit, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce byl v době od 21.7.2020 do 7.2.2022 zaměstnán v rozporu s ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Toto protiprávní jednání se žalobce sice snažil aktivně změnit, ale opět dalším protiprávním jednáním, kdy

namísto žádosti o pracovní vízum si přes internet objednal za cenu 200 Eur padělaný identifikační doklad Rumunska. O tomto svědčí i lustrace v centrální evidenci úřadu práce, kde je coby občan Rumunska veden a uvedl tímto orgány veřejné moci záměrně v omyl. Dle žalovaného by žalobce v těchto výše uvedených protiprávních jednáních nadále pokračoval, nebyla by tato jednání pobytovou kontrolou odhalena. Přičte-li se výše popsané jednání, které bylo důvodem pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, jeví se žalovanému doba tří let po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jako přiměřené opatření.

Námítku žalobce, že nedošlo k posouzení všech relevantních informací a že si během svého pobytu vytvořil řadu sociálních vazeb v ČR, má zde přes rok svoji přítelkyni a bez problému se česky domluví, považuje žalovaný za lichou. Nad rámec toho, co k přítelkyni žalobce bylo uvedeno výše, žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud by se žalobce bez problémů domluvil česky, nepotřeboval by v řízení tlumočníka. Sám v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7.2.2022 uvedl, že česky nerozumí, což logicky limituje možnost utváření sociálních vazeb.

Žalovaný k námítkám, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí v rozporu s § 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a v rozporu s § 119 zákona o pobytu cizinců, uvedl, že tyto jsou koncipovány pouze v obecné rovině. V uvedeném smyslu jde tedy o námítky, které nejsou obsahově dostatečně vymezeny, a není tedy zřejmé, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti ve vztahu ke skutkovým tvrzením či právní argumentaci má žalobce v daném okamžiku na mysli. Uplatněné námítky totiž musí být ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Nemůže se tedy jednat o toliko typovou charakteristiku určitých „obvyklých“ nezákonností, ale musí jít o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Hodlal-li žalobce namítat nezákonnost napadeného rozhodnutí, měl současně vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán I. stupně vůči němu dopustit, ať už v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. V takovém případě měl současně ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. I z judikatury NSS je zřejmé, že nelze argumentovat toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalovaný proto na výše uvedené (blanketně uplatněné) námítky více reagovat nemůže a plně v této souvislosti odkázal na vlastní zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Na závěr žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, byly tedy shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu vymezenou § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, a jeví se jako přiměřená. Správní orgán I. stupně řádně a v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců posoudil a zhodnotil možnost vycestování žalobce, kdy dle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující jeho vycestování a v souladu s dikcí § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak stanovil dobu k vycestování. Předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění tedy bylo správním orgánem I. stupně vydáno v souladu

se zákonem a až poté, co bylo jednání žalobce odůvodňující postup v intencích ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců v řízení jednoznačně prokázáno a poté, co mu bylo umožněno využít všech práv, která mu správní řád přiznává. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo žalovaným shledáno jako nepřezkoumatelné ani zmatečné, správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Správním orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2.5.2022** konstatoval, že není úkolem žalovaného posuzovat zákonnost právního předpisu, nýbrž se jím řídit. Žalovaný pouze odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 274/2021 Sb., změna zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, kdy tímto zákonem s účinností od 2.8.2021 byl změněn zákon o pobytu cizinců. V této důvodové zprávě je vztah mezi zákonnými změnami a výše uvedenou Směrnicí rozsáhle odůvodněn. Dále žalovaný uvedl, že vztah mezi žalobcem a jeho přítelkyní doznal během řízení značného posunu. V prvoinstančním řízení ve věci správního vyhoštění uvedl žalobce, že nežije s nikým ve společné domácnosti a na území ČR či EU se taková osoba nenachází, a v lednu se s bývalou přítelkyní rozešel. V odvolání již žalobce měl několikaletý vztah se svoji přítelkyní, ale byly mezi nimi neshody, tak žili odděleně. Protože tato skutečnost by nebyla z pohledu na trvalost a hloubku jejich vztahu příliš lichotivá, uvedl žalobce ve své žalobě, že přítelkyni v prvoinstančním řízení neuvedl, protože se bál následků vůči její osobě. Obdobná situace nastala i v řízení o azylu. V protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7.2.2022 žalobce uvedl, že v Moldavsku je klid, nic mu tam nehrozí a vrátí se tam dobrovolně; dokonce požadoval vyrozumění Zastupitelského úřadu Moldavska v ČR. Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu (žádost byla ze strany Ministerstva vnitra ČR zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb., byla podána žaloba a věc je vedena na Krajském soudu v Plzni pod č.j. 33 Az 7/2022). V ostatních bodech žaloby žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, na závěr souhlasil s tím, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.4.2022 i ve vyjádřeních žalovaného ze dne 2.5.2022 a 1.6.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.4.2022 žalobci doručeno dne 19.4.2022.
6. **Žalobce ve svém vyjádření ze dne 23.5.2022** souhlasil s vyjádřením žalovaného v tom, že v řízení u správního orgánu I. stupně uvedl, že s přítelkyní již není a s nikým v ČR nežije ve společné domácnosti a na území ČR a EU se taková osoba nenachází. Žalobce si uvědomuje, že vztah s přítelkyní měl specifikovat a uvést již v prvoinstančním řízení, o to více udělal maximum po poradě s advokátem, který za ním dojížděl do ZZC Bálková a následně s ním byl v kontaktu, i při sepsání žaloby ke krajskému soudu, aby vše uvedl na pravou míru. V ZZC si žalobce s přítelkyní každý den několikrát volal, dokonce ho tam i navštívila, posílala balíky a zařizovala pomoc ohledně dopisů. Po propuštění z POS Zastávka se žalobce vrátil zpět k ní na adresu. Je pravdou, že mezi žalobcem a jeho přítelkyní došlo k mírným neshodám ve vztahu, avšak ani to není důvod jejich vztah nepovažovat za trvalý. Vztah začal v listopadu 2020 a trvá dodnes, žalobce s přítelkyní pečuje o její dvě nezletilé děti od listopadu 2020, momentálně

se sice nepodílí na spolufinancování domácnosti, ale je s dětmi v domácnosti, což je pro jeho přítelkyni neméně důležité. K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce snažil doložit maximum fotografií ze vztahu v různých časových obdobích, dále doložil i čestné prohlášení přátel a jeho sestřenice Anny Grosu, občanky Moldavska, která zde žije se svým manželem a synem legálně od roku 2021. U žalobce ani u jeho přítelkyně nebyl ze strany cizinecké policie proveden výslech ani kontrola domácnosti zúčastněných osob o trvalosti či případné účelovosti vztahu. Žalobce také podotkl k jeho vazbám v Moldavsku, že je z pěti dětí, má tedy 4 sourozence, ne pouze dva jak je uvedeno ve správním spisu, a to jednu sestru a tři bratry, kteří současně nežijí ani jeden v Moldavsku (kromě jeho sestry). Je pravdou, že s rodiči je žalobce v občasném kontaktu (zhruba jednou za měsíc), reálně si ale žalobce zde v ČR za téměř dva roky zvykl a chtěl by zde žít legálně a v souladu se zákony ČR. Byť se neohradil proti ustanovení tlumočníka a veškeré papíry podepsal, podle jeho slov překladatelka nepřekládala doslova a spoustu věcí v řízení vynechala. Jelikož žalobce vyhledal advokátní pomoc až v ZZC, kde byl srozuměn s pravidly a možnostmi odvolání a ostatních věcí právě až v tomto zařízení. Žalobce uvedl, že bere na vědomí a plně si uvědomuje, že zde na území pobýval ilegálně a proti pravidlům a zákonům ČR a v případě, že soud žalobu zamítne, je připraven vycestovat, ovšem dále dodal, že realizovat s jeho přítelkyní vztah na dálku, když není v silách přítelkyně dojíždět do Moldavska na návštěvu už jen z důvodu jejich dvou nezletilých dětí, bude více než složité. Během podání žaloby vyvstaly ve věci nové skutečnosti týkající se vztahu mezi žalobcem a jeho přítelkyní, ta v době podání vyjádření dle žalobce byla v 7. týdnu těhotenství. Žalobce dále uvedl, že po plánované lékařské kontrole přítelkyně, bude schopen v této věci dodat patřičné důkazy. Na závěr sdělil, že souhlasí s tím, aby ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání.

7. **Žalovaný ve vyjádření ze dne 1.6.2022** uvedl, že žalobce ve svém vyjádření v podstatě shrnul svoji pobytovou historii a neuvedl až na jednu výjimku nic, co by již nezaznělo v řízení ve věci správního vyhoštění popř. v žalobě. Touto výjimkou a celkem zásadní je těhotenství přítelkyně žalobce, tato situace nebyla dána v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že s touto eventualitou počítá i zákon o pobytu cizinců a to v § 122. Dále žalovaný uvedl, že je v tomto případě jako správní orgán I. stupně podle § 163 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o pobytu cizinců na žádost žalobce oprávněn zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 101 písm. e) správního řádu, v návaznosti na ustanovení § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to doloží-li žalobce k tomuto důkazy (kopii průkazky pro těhotné a dále zápis příslušného úřadu s rozšířenou působností, občansko-matričního odboru, o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením rodičů), pak zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Na závěr bylo opětovně navrženo zamítnutí žaloby.
8. **V podání ze dne 13.6.2022** žalobce uvedl, že u jeho přítelkyně J. P. se jedná o rizikové těhotenství a z toho důvodu obvodní gynekolog prozatím nevydal těhotenský průkaz. Po dokončení 1. trimestru bude těhotenský průkaz vydán a následně bude uznáno otcovství k nenarozenému dítěti. K tomuto vyjádření byla také přiložena kopie lékařské zprávy ze dne 2.6.2022 z gynekologicko-porodnické kliniky ve Fakultní nemoci Plzeň týkající se přítelkyně žalobce J. P. ze dne 2.6.2022 z gynekologicko-porodnické kliniky ve Fakultní nemoci Plzeň, v níž je mimo jiné uvedeno – časná intraut. gravidita.
9. **Následně žalovaný v podání ze dne 21.6.2022** plně odkázal na své vyjádření ze dne 2.5. a 1.6.2022.

10. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
13. Podle **§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
14. Dle **§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
15. Podle **§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců** policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
16. Dle **§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců** policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného

cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn; pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
18. Dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako Úmluva o ochraně lidských práv a základních. Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
19. Nejprve žalobce v žalobě namítal nesprávný závěr žalovaného, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU. K tomu soud uvádí, že nejprve žalobce během výslechu před správním orgánem I. stupně uvedl, že nemá přítelkyni a nežije ve společné domácnosti s občanem ČR či EU. Dokonce uvedl adresu ubytovny, ve které žije a dále i národnost jeho spolubydlících. Samotnou skutečnost, že je členem domácnosti občana EU uvedl až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejprve soud musí souhlasit se žalovaným v tom, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů může žalovaný přihlédnout, jen pokud se jedná o takové skutečnosti nebo důkazy, které žalobce nemohl uplatnit dříve, a to v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce v prvoinstančním řízení o své sestřenici nemluvil a jak sám uvedl v žalobě i v odvolání, o své přítelkyni nemluvil, protože se bál následků vůči její osobě, z čehož lze dovodit, že žalobce již ve vztahu s přítelkyní byl v době řízení u správního orgánu I. stupně a nejedná se tedy o novou skutečnost. Žalovaný tak i přesto, že nemá povinnost k těmto skutečnostem přihlédnout, zhodnotil vztah žalobce s jeho přítelkyní.
20. Žalobce tvrdil, že je dle Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců by na něj mělo být nahlíženo, jako na rodinného příslušníka s tím soud ale nemůže souhlasit. Dle § 118 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se pro účely správního vyhoštění za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která pobývá na území přechodně. Jak již uvedl dříve také žalovaný, za přechodný pobyt na území se dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců mimo jiné považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území. Z uvedeného tak vyplývá, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU.
21. Dále žalobce namítal, že v průběhu prvostupňového řízení neměl jakoukoliv možnost na poskytnutí právní pomoci. Nemůže jít k tíži žalovaného, že žalobce nevyhledal právní pomoc v dřívějším stádiu správního řízení, i když byl o svém právu na zastoupení řádně

poučen správním orgánem I. stupně i žalovaným. Toto poučení stvrdil žalobce také svým podpisem.

22. Soud musí žalobce také upozornit v souvislosti s jeho opakovanými odkazy na azylové řízení, že soud v této věci zkoumá pouze průběh správního řízení o správní vyhoštění.
23. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že je jeho přítelkyně těhotná a předložil ke svému tvrzení také lékařskou zprávu. Soud je srozuměn s tím, že tato nová skutečnost může vést ke zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, ale soud nemůže v tomto řízení tuto skutečnost zohlednit, a to z toho důvodu, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je zřejmé, že se zde jedná o novou skutečnost, která může zapříčinit změnu skutkového stavu. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost či přiměřenost napadeného rozhodnutí, a to nejen z důvodu, že žalovanému nebyla v době rozhodnutí známa, ale v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného dne 11.4.2022 s velkou pravděpodobností ani neexistovala s ohledem na obsah předmětné lékařské zprávy ze dne 2.6.2022. Z výše uvedených důvodů soud k této skutečnosti nepřihlédl.
24. V souvislosti s touto novou skutečností soud musí upozornit žalobce na jeho možnost podat **žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**. Žalovaný je příslušný k rozhodování o této žádosti, a to dle § 163 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak sám žalovaný uvedl ve svém vyjádření ze dne 1.6.2022, je nutné k žádosti doložit důkazy, a to kopii průkazky pro těhotné a zápis příslušného úřadu s rozšířenou působností, občansko-matričního odboru, o určení otcovství k nenarozenému dítěti souhlasným prohlášením. V případě, že budou doloženy tyto důkazy, je rozhodovací praxí žalovaného platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zrušit.
25. Z výše uvedených důvodů dospěl soud závěru, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, tudíž rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, že odvoláním napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními příslušného zákona a správního řádu, proto bylo odvolání žalobce zamítnuto.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a tedy k požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2022.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 23. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně